

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/21/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010202055
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1010202055.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: L., štátna príslušnosť Čínska ľudová republika, právne zastúpený: JUDr. Bohumír Bláha, advokát Hurbanovo námestie 5, Bratislava proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, so sídlom Hrobákova 44, Bratislava o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. UHCP-RHCPBA2-2010/000451-009 zo dňa 16.9.2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 274/2010-34 zo dňa 14.6.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 274/2010-34 zo dňa 14.6.2012 z m e ň u j e tak, že rozhodnutie žalovaného č. UHCP-RHCPBA2-2010/000451-009 zo dňa 16.9.2010, z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 132,-EUR titulom náhrady súdneho poplatku za žalobu (66,-EUR) a za podanie odvolanie (66,-EUR), a to v lehote 10 dní od doručenia tohto rozsudku do rúk právneho zástupcu žalobcu JUDr. Bohumíra Bláhu, Hurbanovo námestie 5, Bratislava

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. UHCP-RHCPBA2-2010/000451-009 zo dňa 16.9.2010, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Z.z. o správnom konaní odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. UHCP-BA-OC-P-AV-114-004/2010-TVO zo dňa 13.5.2010 zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil. Prvostupňový správny orgán vyhostil žalobcu podľa § 57 ods. 1 písm. a), bod 1 a 5 a § 57 ods. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 48/2000 Z.z. o pobyte cudzincov a určil mu zákaz vstupu na územie SR po dobu 5 rokov. V predmetnom rozhodnutí neurčil lehotu na vycestovanie s tým, že sa odkladný účinok odvolania proti

tomuto rozhodnutiu vylučuje.

V dôvodoch rozhodnutia krajský súd uviedol, že dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Po preskúmaní zákonnosti žalobou napadnutých rozhodnutí dospel krajský súd k záveru, že správny orgán postupoval v súlade so zákonom a na základe dôkazov vyhodnotil, že žalobca porušuje právny poriadok Slovenskej republiky tým, že poskytuje zavádzajúce a nepravdivé údaje o svojej osobe, ako aj o svojom pobyte a najmä, že žalobca porušil zákona č. 48/2002 Z.z. upravujúci podmienky pobytu cudzincov na území Slovenskej republiky. Podľa krajského súdu správne vyhodnotil zaobstarané podklady a dôkazy a v tej súvislosti používal správne právne predpisy.

Krajský súd poukázal na to, že pri hodnotení dôkazov ide o myšlienkovú činnosť správneho orgánu, v rámci ktorej je vykonaným dôkazom prisudzovaná hodnota závažnosti (dôležitosti) pre rozhodnutie, hodnota zákonnosti a napokon hodnota ich pravdivosti. Správny orgán pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti) určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či o tieto dôkazy môže oprieť svoje zistenia ohľadne skutku, t.j. či sú pre zistený skutkový stav upotrebitelné. To znamená, že dokazovanie predstavuje aj verifikačný proces, pri ktorom správny orgán zvažuje, ktorý dôkaz je využiteľný a z hľadiska dokazovania významný a ktorý je pre rozhodnutie vo veci bezvýznamný. Ak správny orgán vyradí určitý dôkaz ako bezvýznamný, už sa týmto dôkazom ďalej nezaobera. Pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich zákonnosti správny orgán posudzuje, či dôkazy boli získané a vykonané spôsobom zodpovedajúcim zákonu, alebo či z tohto hľadiska možno vyčítať aj určité chyby, t.j. či ide o dôkazy zabezpečené v súlade so zákonom, alebo o dôkazy nezákonné. Na dôkazy, ktoré boli získané alebo vykonané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nemožno prihliadnuť. Iný postup správneho orgánu by mal za následok, že porušenie všeobecne záväzného právneho predpisu by sa premietlo do skutkového stavu veci, ktorý zistil správny orgán a v konečnom dôsledku aj do rozhodnutia vo veci. Ak by správny orgán prihliadol na nezákonné dôkazy a na základe takýchto dôkazov by postavil skutkové zistenia, potom by správne konanie v predmetnej veci zaťažilo vadou, ktorá by mala za následok vecne nesprávne a v konečnom dôsledku aj nezákonné rozhodnutie. Správny orgán v predmetnej veci dôkazy posúdil jednotlivito ako aj vo vzájomnej súvislosti súlad právnych predpisov s príslušným konaním. Zároveň sa správny orgán zamerail aj na Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, resp. zamerail sa na to, či administratívnym vyhostením sa základné ľudské práva žalobcu neohrožia.

Krajský súd vychádzal zo zistenia, že žalobca získal povolenie na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky dňa 16.9.2009 na Generálnom konzuláte Slovenskej republiky v Šanghaji s tým, že povolenie na prechodný pobyt získal za účelom podnikania. Počas vykonanej kontroly dňa 12.5.2010 bolo zistené, že žalobca pracuje na základe pracovnej zmluvy v čínskej reštaurácii M. so sídlom E. s platom 300,- € mesačne. Krajský súd v Bratislave v tejto súvislosti uviedol, že žalobca sa dopustil porušenia právneho predpisu, konkrétne ustanovenia § 2 zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnaní, nakoľko účelom jeho prechodného pobytu na území Slovenskej republiky bolo podnikanie a nie zamestnanie na základe pracovnej zmluvy medzi ním a zamestnávateľom. Ak žalobca chcel pracovať, mohol si požiadať o zmenu účelu povolenia prechodného pobytu na príslušnom policajnom útvere podľa § 17 ods. 4 a § 20 zákona č. 48/2002 Z.z.

Jeho vyjadrenia pred policajným orgánom, ktoré vyplývajú zo zápisnice zo dňa 12.5.2010 sa podľa krajského súdu značne odlišujú, sú nejasné, neúplné a k viacerým skutočnostiam sa žalobca nevedel vyjadriť, najmä sa nevedel vyjadriť k finančným prostriedkom na jeho účte ako aj k otázke, kde sa prechodne zdržiava a či sa zdržiava na adrese A., na ktorej sa podľa povolenia zdržiavať mal. Správny orgán v danom prípade správne vyhodnotil, že žalobca porušil zákaz nelegálnej práce a opakovane vykonával inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt a svojim konaním je reálnou hrozbou pre verejný poriadok a jeho ďalší pobyt na území Slovenskej republiky nie je vo verejnom záujme. Správny orgán následne posúdil aj vzťah k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď sa výslovne dňa 12.10.2010 počas pohovoru pýtal žalobcu na rodinu, pričom žalobca uviedol, že manželka odcestovala späť do krajiny pôvodu, ďalej sa pýtal, či mu hrozí doma trest

smrti alebo mučenie a neľudské zaobchádzanie, na čo odpovedal, že v krajine pôvodu mu nič také nehrozí. Správny orgán v danej súvislosti správne posúdil, že vyhostenie žalobcu nie je prekážkou a nie je ani v rozpore s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako ani s ustanovením § 58 zákona č. 48/2002 Z.z.

Správny orgán podľa § 57 ods. 4 písm. a) a písm. c) neurčil lehotu na vycestovanie, nakoľko z konania žalobcu je predpoklad, že bude mariť a sťažovať výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení a v súlade s ustanovením § 55 ods. 2 správny orgán vylúčil odkladný účinok odvolania proti napadnutému rozhodnutiu, nakoľko konanie účastníka konania počas jeho pobytu na území Slovenskej republiky je v rozpore s verejným poriadkom a platnými právnymi normami.

Z uvedených dôvodov dospel k záveru, že nakoľko je napadnuté rozhodnutie v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňujú jeho zrušenie, bolo potrebné postupovať podľa § 250j ods. 1 OSP a žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

II.

STRUČNÉ ZHRNUTIE ODVOLACÍCH DOVODOV ŽALOBCE

Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie. Žiadal napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal nezákonnosť rozhodnutia žalovaného, ktorú odvodil z nasledujúceho. Žalobca podal žiadosť na Generálnom konzuláte SR v Šanghaji o udelenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikanie. Tejto žiadosti bolo vyhovené s platnosťou do 19.11.2010. Žalobca zdôraznil, že si splnil všetky povinnosti vo vzťahu k jeho podnikateľskej činnosti. Ako vyplýva z výpisu z obchodného registra OS Košice odd. s.r.o. č. XXXXX/V a výpisu z OR Obvodného úradu Košice okolie č. XXX-XXXXX, žalobca je spoločníkom a zároveň i konateľom obchodnej spoločnosti C. s.r.o. Žalobca poukázal na ustanovenie § 5 písm. d/ zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti, podľa ktorého samostatne zárobkovo činná osoba na účely tohto zákona je fyzická osoba, ktorá je spoločníkom verejnej obchodnej spoločnosti, komanditnej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným, podľa osobitného predpisu.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti zamestnanie na účely tohto zákona je prevádzkovanie alebo vykonávanie samostatnej zárobkovej činnosti samostatne zárobkovo činnou osobou podľa § 5 a vykonávanie slobodného povolania podľa osobitných predpisov.

Prevádzkovanie alebo vykonávanie tejto činnosti samostatne zárobkovou činnosťou je pre účely zákona o zamestnanosti zamestnaním.

Pokiaľ teda žalobca žiadal o povolenie na prechodný pobyt na účely podnikania a toto povolenie mu bolo 19.11.2009 udelené, ide o taký subjekt vzťahov, ako sa definuje v § 5 zákona č. 5/2004 Z.z. a jeho činnosť na účely zákona sa považuje za zamestnanie podľa § 6 ods. 1 zákona.

Žalobca ďalej poukázal na ust. § 21 ods. 2 zákona č. 5/2004 Z.z., podľa ktorého zamestnávateľ, ktorý má sídlo na území SR, môže prijať do zamestnania len cudzinca, ktorá spĺňa podmienky podľa odseku 1, ak zákon neustanovuje inak.

Žalobca napokon poukázal na znenie ust. 22 ods. 7 písm. o/ zákona č. 5/2004 Z.z. (platnom v čase uzavretia pracovnej zmluvy zo dňa 4.1.2010), podľa ktorého povolenie na zamestnanie sa nevyžaduje u cudzinca, ktorý je spoločník obchodnej spoločnosti alebo štatutárny orgán obchodnej spoločnosti, alebo člen štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti, ktorý plní úlohy pre obchodnú spoločnosť vykonávaním činností na území Slovenskej republiky, alebo ktorý je člen družstva alebo člen štatutárneho orgánu družstva, alebo iného orgánu družstva, ktorý vykonáva činnosť pre družstvo na území Slovenskej republiky.

Z uvedeného teda podľa žalobcu vyplýva, že pokiaľ uzavrel pracovnú zmluvu podľa § 43 zákonníka

práce s obchodnou spoločnosťou C. s.r.o., uzavrel ju v súlade s § 22 ods. 7 zákona č. 5/2004 Z.z. bez povolenia na zamestnanie a v súlade s § 6 ods. 1 bez povolenia na prechodný pobyt na účely zamestnania, keďže v zmysle tohto ustanovenia sa zamestnaním pre účely zákona o službách zamestnanosti rozumie vykonávanie činnosti samostatne zárobkovo činnnej osoby, na výkon ktorej žalobca povolenie na pobyt má.

Žalobca poukázal na to, že v prechodných a záverečných ustanoveniach zákona nie je určená povinnosť zamestnávateľa, resp. zamestnanca takéto pracovné zmluvy uzavreté do 14.1.2010 upraviť podľa ustanovení účinných po 14.1.2010, a je preto nadovšetku pochybnosť, že k uzavretiu pracovnej zmluvy došlo v súlade s citovanými ustanoveniami zákona č. 48/2002 Z.z.

Správne orgány napriek týmto zisteným skutočnostiam a napriek predloženým a písomnostiam v rozhodnutiach tvrdia, že je „jednoznačne preukázané, že činnosť, ktorú účastník konania vykonával je kvalifikovaná ako nelegálna práca“ a odvolali sa pritom na § 2 ods. 2 písm. c/ zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní.

Žalobca po citácii uvedeného ustanovenia, poukazoval na to, že osobitným predpisom je zákon č. 5/2004 Z.z. zákon o službách zamestnanosti, ktorý v čase uzavretia pracovnej zmluvy nevyžadoval povolenie na zamestnanie podľa § 22 ods. 7 písm. o (účinný do 14.1.2010) a povolenie pre účely podnikania podľa ktorého je cudzinec samostatne zárobkovo činnou osobou sa pre účely zákona o službách zamestnanosti považuje za zamestnanie už zo zákona toto povolenie cudzinec má.

K tvrdeniu krajského súdu, že ak žalobca chcel pracovať, mohol si požiadať o zmenu účelu povolenia na prechodný pobyt, žalobca uviedol, že nemal dôvod meniť účel pobytu, keďže bol i naďalej spoločníkom a konateľom spoločnosti a teda i naďalej vykonával a vykonáva podnikateľskú činnosť, pre ktorú dostal povolenie.

Žalobca namietal, že od krajského súdu nedostal žiadnu odpoveď na námietku, že v čase uzatvorenia pracovnej zmluvy v súlade s § 22 ods. 7 zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti nepotreboval povolenie na zamestnanie, teda nevykonával nelegálnu prácu a stále bol podnikateľom vykonávajúcim svoje povinnosti podľa obchodného zákonníka a inými právnymi predpismi. V tomto je napadnutý rozsudok krajského súdu podľa žalobcu nepreskúmateľný.

Žalobca namietal, že sa ani nedozvedel, či kompetentný správny orgán, ktorý v zmysle zákona č. 5/2004 Z.z. a zákona č. 82/2005 Z.z. je jediným oprávneným orgánom na rozhodnutie o tom, či účastník konania vykonával nelegálnu prácu vydal rozhodnutie, napriek tomu žalovaný v rozpore so zistenými skutočnosťami označil činnosť žalobcu za nelegálnu prácu.

Žalobca napokon namietal, že správny orgán vyriekol svoju úvahu o odňatí odkladného účinku odvolania tým, že sa podľa jeho názoru dopustil nelegálnej práce a už tým je daný naliehavý všeobecný záujem, ktorý treba chrániť.

Takéto odôvodnenie naliehavosti vylúčenia odkladného účinku nezodpovedá riadnemu odôvodneniu, pretože z rozhodnutia nie je zistiteľné, čím účastník konania ohrozil iného nenahraditeľnou ujmu a nie je ani zrejmé, aký naliehavý všeobecný záujem môže mať spoločnosť na tom, že žalobca bude vyhostený hneď, bez ohľadu na využití svojho práva na podanie odvolania a následne práva na súdnu ochranu. Nebolo zodpovedané čím spoločnosť utrpí na svojom všeobecnom záujme, ak účastník konania zotrvá na území SR do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Keďže krajský súd napadnutým rozsudkom dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci navrhol ho zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

III.

STRUČNÉ ZHRNUTIE VYJADRENIA ŽALOVANÉHO K ODVOLANIU ŽALOBCU

Žalovaný vo svojom vyjadrení zopakoval skutkové zistenia ako aj právne závery správnych orgánov

oboch stupňov, pričom doplnil, že žalobca sa nelegálnej práce na území SR dopustil opakovane a vedome, preto správny orgán postupoval v zmysle zákona č. 48/2002 Z.z.

V odvolaní žalobcu nie sú uvedené žiadne nové skutočnosti, ku ktorým by bolo potrebné sa osobitne vyjadrovať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. septembra 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 57 ods. 1 písm. a) bod 1 a 5 zákona č. 48/2002 Z.z., policajný útvar môže administratívne vyhostiť cudzinca a určiť zákaz vstupu na päť rokov, ak ohrozuje bezpečnosť štátu, verejný poriadok, zdravie alebo práva a slobody iných a na vymedzených územiach aj prírodu, alebo vykonáva inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt alebo vízum.

Podľa § 57 ods. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 48/2002 Z.z., policajný útvar môže administratívne vyhostiť cudzinca a určiť zákaz vstupu do piatich rokov, najmenej však na jeden rok, ak uvedie v konaní podľa tohto zákona nepravdivé, neúplné alebo zavádzajúce údaje, alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby.

Podľa § 57 ods. 4 zákona č. 48/2002 Z.z., policajný útvar neurčí v rozhodnutí o administratívnom vyhostení lehotu na vycestovanie, alebo určí lehotu kratšiu ako sedem dní, ak :

- a) možno predpokladať, že cudzinec ujde, alebo bude iným spôsobom mariť, alebo sťažovať výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, najmä ak nemožno jeho totožnosť zistiť,
- b) cudzinec v konaní podľa tohto zákona uvedie nepravdivé, neúplné alebo zavádzajúce údaje, alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby, alebo
- c) cudzinec ohrozuje bezpečnosť štátu, verejný poriadok, zdravie alebo práva a slobody iných.

Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 48/2002 Z.z., povolenie na prechodný pobyt je viazané na jeden účel. Ak cudzinec hodlá vykonávať inú činnosť, než, na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt, musí podať novú žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 19 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov, povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania môže policajný útvar udeliť cudzincovi na základe oprávnenia na podnikanie vydaného podľa osobitného predpisu alebo cudzincovi, ktorý koná v mene obchodnej spoločnosti alebo družstva a nie je v pracovnoprávnom vzťahu k tejto spoločnosti alebo k družstvu.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. povolenie na prechodný pobyt na účel zamestnania môže policajný útvar udeliť cudzincovi na základe povolenia na zamestnanie; to neplatí, ak sa povolenie na zamestnanie nevyžaduje, alebo ak tak ustanoví medzinárodná zmluva.

Podľa § 25 ods. 4 písm. a) a b) zákona č. 48/2002 Z.z., účel pobytu cudzinec preukáže

- a) dokladom potvrdzujúcim oprávnenie na podnikanie, ak ide o cudzinca, ktorý žiada o povolenie na prechodný pobyt podľa § 19,
- b) povolením na zamestnanie alebo potvrdením zamestnávateľa, že cudzinec má vykonávať činnosť, na ktorú sa povolenie na zamestnanie nevyžaduje, alebo medzinárodnou zmluvou, ak ide o cudzinca, ktorý žiada o povolenie na prechodný pobyt podľa § 20.

Podľa § 57 ods. 1 písm. a) bod 1 a 5 zákona č. 48/2002 Z.z., policajný útvar môže administratívne vyhostiť cudzinca a určiť zákaz vstupu na päť rokov, ak ohrozuje bezpečnosť štátu, verejný poriadok,

zdravie alebo práva a slobody iných a na vymedzených územiach aj prírodu, alebo vykonáva inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt alebo vízum.

Podľa § 57 ods.1 písm. b) bod 4 zákona č. 48/2002 Z.z., policajný útvar môže administratívne vyhostiť cudzinca a určiť zákaz vstupu do piatich rokov, najmenej však na jeden rok, ak uvedie v konaní podľa tohto zákona nepravdivé, neúplné alebo zavádzajúce údaje, alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby.

Podľa § 57 ods. 2 zákona č. 48/2002 Z.z., policajný útvar môže administratívne vyhostiť cudzinca a určiť zákaz vstupu najviac do 10 rokov, ak cudzinec vážne ohrozuje bezpečnosť štátu. Ak je viacero dôvodov na administratívne vyhostenie podľa odseku 1, policajný útvar určí čas zákazu vstupu podľa najprísnejšieho ustanovenia.

Podľa § 57 ods. 4 zákona č. 48/2002 Z.z., policajný útvar neurčí v rozhodnutí o administratívnom vyhostení lehotu na vycestovanie, alebo určí lehotu kratšiu ako sedem dní, ak:

- a) možno predpokladať, že cudzinec ujde, alebo bude iným spôsobom mariť, alebo sťažovať výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, najmä ak nemožno jeho totožnosť zistiť,
- b) cudzinec v konaní podľa tohto zákona uvedie nepravdivé, neúplné alebo zavádzajúce údaje, alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby, alebo
- c) cudzinec ohrozuje bezpečnosť štátu, verejný poriadok, zdravie alebo práva a slobody iných.

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti, alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený. Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného, ktorý rozhodnutím č. UHCP-RHCPBA2-2010/000451-009 zo dňa 16.9.2010 podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Z.z. o správnom konaní odvolanie proti rozhodnutiu Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. UHCP-BA-OC-P-114-004/2010-TVO zo dňa 13.5.2010 zamietol odvolanie žalobcu a napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o vyhostení žalobcu podľa § 57 ods. 1 písm. a), bod 1 a 5 a § 57 ods. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a určení zákazu vstupu na územie SR po dobu 5 rokov potvrdil.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť rozhodnutia správnych orgánov.

IV.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu

V dôvodoch rozhodnutia prvostupňový správny orgán uviedol, že dňa 12.5.2010 bol žalobca kontrolovaný v priestoroch prevádzky M.. Žalobca v čase kontroly vykonával prácu v priestoroch kuchyne a to v kuchárskom oblečení. Po výzve kontrolujúcich policajtov sa legitimoval, predložil doklady totožnosti spolu s povolením na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania a pracovnú zmluvu, ktorej obsahom bolo prijatie žalobcu do pracovného pomeru na vykonávanie práce pomocný

kuchár s miestom výkonu prác Čínska reštaurácia M. na dobu neurčitú. Ďalšou kontrolou bolo zistené, že žalobca je konateľom a spoločníkom tejto spoločnosti.. Nakoľko sa spoločnosť C. s.r.o. dopustila nelegálneho zamestnávania podľa § 2 ods. 2 písm. c/ zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci, je podľa prvostupňového správneho orgánu jednoznačne preukázané, že činnosť, ktorú žalobca vykonával je kvalifikovaná ako nelegálna práca. Následne bol žalobca eskortovaný a dňa 13.5.2010 v čase o 7:00 hod. odovzdaný Oddeleniu cudzineckej polície PZ Bratislava spolu s kompletným spisovým materiálom pod č. UHCP-PO-CP-KE-330/2010.

Šetrením, ktoré vykonalo Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava bolo zistené, že žalobcovi bolo dňa 3.6.2008 vydané povolenie na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania do 3.6.2009. Dňa 1.6.2009 si žalobca podal žiadosť o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania, ktorá bola dňa 11.8.2009 zastavená. Počas vykonanej kontroly dňa 27.5.2009 Úradom práce sociálnych vecí a rodiny v spolupráci s Oddelením cudzineckej polície PZ Košice v spoločnosti I. s.r.o. bolo zistené, že žalobca vykonával práce spojené so zabezpečením obsluhy hostí, bez preukázania založenia pracovnoprávneho vzťahu podľa Zákonníka práce. Na základe zistených skutočností bolo Úradom práce sociálnych vecí a rodiny v Košiciach vydané rozhodnutie zo dňa 16.9.2009, ktoré kvalifikovalo činnosť žalobcu ako nelegálnu prácu. Voči predmetnému rozhodnutiu bolo podané odvolanie, ktoré bolo rozhodnutím Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny dňa 9.11.2009 zamietnuté. Prvostupňové rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.12.2009.

Šetrením bolo zistené, že dňa 16.9.2009 si žalobca podal žiadosť na Generálnom konzuláte Slovenskej republiky v Šanghaji o udelenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania. Žiadosti bolo vyhovieť s platnosťou povolenia na pobyt SK 0052400 do 19.11.2010.

Ďalším dokazovaním bolo zistené, že žalobca má so spoločnosťou C. s.r.o. uzavretú pracovnú zmluvu zo dňa 4.1.2010, ktorú osobne podpísal. Podľa prvostupňového správneho orgánu žalobca vykonával závislú prácu v Čínskej reštaurácii M. v Košiciach ako pomocný kuchár za čo mu bola mesačne vyplácaná mzda vo výške 300,-EUR a žalobca odpracoval týždenne 40 hodín.

Na základe týchto skutočností považoval prvostupňový správny orgán za dostatočne preukázané, že účastník konania svojim konaním naplnil skutkovú podstatu ustanovenia § 57 ods. 1 písm. a/ bod 1/ zákona o pobyte cudzincov.

Rovnako považoval za dostatočne preukázané, že žalobca svojim konaním naplnil skutkovú podstatu ustanovenia § 57 ods. 1 písm. a/ bod 5/ zákona o pobyte cudzincov.

Porušenie predmetného ustanovenia bolo podľa prvostupňového správneho orgánu preukázané rozhodnutím Ústredia práce a, sociálnych vecí a rodiny zo dňa 9.11.2009, ktoré kvalifikovalo činnosť žalobcu ako nelegálnu prácu, čím žalobca neplnil účel, na ktorý mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt.

Napokon podľa prvostupňového správneho orgánu bolo dostatočne preukázané, že žalobca naplnil skutkovú podstatu ust. § 57 ods. 1 bod 4/ zákona o pobyte cudzincov a to tým, že v žiadosti o povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania uviedol ako adresu ubytovania počas pobytu na území SR A., pričom správny orgán vykonanou kontrolou dňa 13.5.2010 zistil, že žalobca sa na uvedenej adrese nezdržoval, čím bolo preukázané, že v konaní uviedol nepravdivé a zvádzajúce údaje.

Prvostupňový správny orgán odôvodnil vylúčenie odkladného účinku naliehavým všeobecným záujmom ako aj nebezpečenstvom, že odkladom výkonu rozhodnutia bude ohrozený verejný poriadok.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný rozhodnutím č. UHCP-RHCPBA2-2010/000451-009 zo dňa 16.9.2010 podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Z.z. o správnom konaní odvolanie proti rozhodnutiu Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. UHCP-BA-OC-114-004/2010-TVO zo dňa 13.5.2010 zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že prvostupňový správny orgán dospel k správne právnemu záveru a tom, že žalobca porušil zákon č. 48/2002 Z.z. upravujúci aj podmienky pobytu cudzincov na území

SR, správne vyhodnotil zaobstarané podklady a dôkazy a v tej súvislosti správne použil hmotnoprávny predpis.

Nakoľko bolo preukázané, že žalobca vykonával inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt s poukazom na ustanovenia § 57 ods. 1 písm. a) bod 5 a § 57 ods. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 48/2002 Z.z. bol žalobca správne administratívne vyhostený s určením zákazu vstupu na dobu 5 rokov, t.j. do 13.5.2015 s tým, že účastníkovi bolo určené vycestovanie do krajiny pôvodu, t.j. do Čínskej ľudovej republiky.

S poukazom na ustanovenia § 2 ods. 1 a § 2 ods. 2 písm. a) zákona č. 513/1991 Zb., § 1, § 4 ods. 1, § 5 písm. d), § 6 ods. 1, § 11 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z.z., žalovaný demonštroval odlišnosť jednotlivých právnych úprav a poukázal na skutočnosť, že žalobca má udelené povolenie na prechodný pobyt za účelom podnikania v spoločnosti s ručením obmedzeným, v ktorej pôsobí ako konateľ, ktorý koná v mene tejto spoločnosti samostatne a neobmedzene. Nejedná sa teda o výkon samostatne zárobkovo činnnej osoby, ako to žalobca prezentuje. Byť spoločníkom v niektorej právnickej osobe - s.r.o. znamená, že spoločník nenesie priamu majetkovú zodpovednosť z podnikateľskej činnosti. Základnou povinnosťou spoločníka nie je osobná účasť na podnikaní, ale povinnosť vloženia vkladu. Cudzincovi, ktorý je spoločníkom spoločnosti, nie je možné udeliť povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania z dôvodu, že nejde o vykonávanie jeho vlastnej podnikateľskej činnosti, ale len o určitú formu dispozície s vlastným majetkom, čo znamená, že cudzinec v takomto prípade nespĺňa podmienky na udelenie povolenia na prechodný pobyt v zmysle ustanovenia § 26 ods. 2 písm. g) zákona č. 48/2002 Z.z. Z ustanovenia § 19 zákona č. 48/2002 Z.z. vyplýva, že povolenie na prechodný pobyt je možné udeliť okrem živnostníka iba cudzincovi, ktorý koná v mene spoločnosti alebo družstva. Ide najmä o členov štatutárnych orgánov alebo prokuristov, ktorí však nie sú s danou právnickou osobou v pracovnoprávnom vzťahu, ale vykonávajú svoju činnosť pre spoločnosť napr. na základe mandátnej zmluvy. Žalobca podľa žalovaného teda konal v rozpore aj s týmto ustanovením.

Podľa žalovaného žalobca nepreukázal, že vykonával prácu vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku. Výplýva to podľa žalovaného aj zo zápisnice vyjadrenia žalobcu, ktorý uviedol, že vedel, že povolenie na prechodný pobyt má na účel podnikania, no k jeho samotnej podnikateľskej činnosti nevedel uviesť nijaké informácie, nevedel predložiť nijaké doklady a jedinou činnosťou, ktorú vykonával boli kuchárske práce v kuchyni.

Ďalej žalovaný uviedol, že spoločnosť C., s.r.o. ako zamestnávateľ napriek tomu, že žalobcovi nebolo udelené povolenie na prechodný pobyt za účelom zamestnania a nemal účinné povolenie na zamestnanie, využívala závislú prácu fyzickej osoby teda žalobcu, čím došlo k nelegálnemu zamestnávaniu podľa § 2 ods. 2 písm. c) zákona č. 82/2005 Z.z. a tým zároveň porušila ustanovenie § 3 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z.z. a žalobca porušil ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 82/2005 Z.z. Žalovaný v tomto smere poukazoval na to, že žalobca mohol a mal možnosť požiadať pred uzatvorením pracovnej zmluvy so svojim zamestnávateľom o udelenie povolenia na prechodný pobyt na účel zamestnania na vecne a miestne príslušnom Oddelení cudzineckej polície PZ.

Žalovaný dospel k záveru, že doterajšie konanie žalobcu v priebehu trvania jeho celého udeleného povolenia na prechodný pobyt na území SR, počas ktorého porušil zákaz nelegálnej práce a opakovane vykonával inú činnosť, než na akú mu bolo udelené

Povolenie, počas ktorého v konaní uviedol nepravdivé a zavádzajúce údaje a je z predloženého spisu preukázané, že je reálnou hrozbou pre verejný poriadok a tým jeho ďalší pobyt na území SR nie je vo verejnom záujme.

VI.

Právny názor NS SR

Na základe uvedených zistení posúdil Najvyšší súd SR jednotlivé odvolacie námietky žalobcu a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť.

Najvyšší súd SR vychádzal z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktorý rozhodol o vyhostení žalobcu podľa § 57 ods. 1 písm. a), bod 1 a 5 a § 57 ods. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a určením zákazu vstupu na územie SR na dobu 5 rokov.

Vo vzťahu k tvrdeniu prvostupňového správneho orgánu, že žalobca vykonával inú činnosť, na akú mu

bolo udelené povolenie žalobca v priebehu správneho ako aj súdneho konania žalobca tvrdil, že splnil všetky povinnosti vo vzťahu k jeho podnikateľskej činnosti. Poukázal na výpis z obchodného registra OS Košice odd. s.r.o. č. 23729/V a výpisu z OR Obvodného úradu Košice okolie č. 830-14124, z ktorého vyplýva, že žalobca je spoločníkom a zároveň i konateľom obchodnej spoločnosti C. s.r.o.

Žalobca v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 5 písm. d/ zákona č. 5/2004 Z.z. podľa ktorého samostatne zárobkovo činná osoba na účely tohto zákona je fyzická osoba, ktorá je spoločníkom verejnej obchodnej spoločnosti, komanditnej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným, podľa osobitného predpisu.

Súčasne poukázal na ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z.z., podľa ktorého zamestnanie na účely tohto zákona je vykonávanie zárobkovej činnosti zamestnancov podľa § 4, prevádzkovanie alebo vykonávanie samostatnej zárobkovej činnosti samostatne zárobkovo činnou osobou podľa § 5 a vykonávanie slobodného povolania podľa osobitných predpisov.

V prípade žalobcu správne orgány usúdili, že žalobca naplnil ust. § 57 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov, teda vykonával na území SR inú činnosť, než na akú mal povolenie. Podľa správnych orgánov išlo v prípade žalobcu o nelegálnu prácu, nakoľko, žalobca bol v pracovnoprávnom vzťahu so spoločnosťou C., s.r.o., teda vykonával závislú prácu v Čínskej reštaurácii M. v Košiciach ako pomocný kuchár, t.j. išlo o inú činnosť, než na akú mal povolenie.

Za tejto situácie sa Najvyšší súd SR zamerl na posúdenie, či bola splnená podmienka ustanovená v § 57 ods. 1 písm. a/ bod 1/ zákona o pobyte cudzincov.

Zákon o pobyte cudzincov neobsahuje vlastnú definíciu pojmu zamestnania, preto bolo potrebné vychádzať z definície obsiahnutej v zákone č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti, kde je výslovne uvedené, že zamestnanie na účely tohto zákona je vykonávanie zárobkovej činnosti zamestnancov podľa § 4, prevádzkovanie alebo vykonávanie samostatnej zárobkovej činnosti samostatne zárobkovo činnou osobou podľa § 5 a vykonávanie slobodného povolania podľa osobitných predpisov (§ 6 ods. 1 zákona).

Podľa § 5 písm. d/ zákona č. 5/2004 Z.z. samostatne zárobkovo činná osoba na účely tohto zákona je spoločník verejnej obchodnej spoločnosti a komplementár komanditnej spoločnosti podľa osobitného predpisu.

Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca ako fyzická osoba je spoločníkom (podľa výpisu z obchodného registra OS Košice odd. s.r.o. č. XXXXX/V a výpisu z OR Obvodného úradu Košice okolie č. XXX-XXXXX) i konateľom obchodnej spoločnosti C. s.r.o.

Ako vyplýva z ust. § 6 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z.z. prevádzkovanie alebo vykonávanie činnosti samostatne zárobkovo činnou osobou je pre účely zákona o zamestnanosti zamestnaním.

Z ustanovenia § 21 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z.z. vyplýva rovnaké postavenie cudzinca v právnych vzťahoch vznikajúcich podľa tohto zákona ako u občana SR, ak mu bolo udelené povolenie na zamestnanie a povolenie na prechodný pobyt na účel zamestnania, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Ustanovenie § 22 ods. 7 zákona č. 5/2004 Z.z. vymenováva prípady, v ktorých sa na účel uvedený v tomto ustanovení nevyžaduje, aby štátni príslušníci tretej krajiny zamestnaní v Slovenskej republike mali povolenie na zamestnanie.

Právna úprava ustanovenia § 22 ods. 7 zákona o službách zamestnanosti v znení platnom v čase rozhodovania prvostupňového správneho orgánu v podstate vylúčila možnosť štátnym príslušníkom tretej krajiny, ktorí žiadali o udelenie povolenia na pobyt na účel zamestnania ako spoločníci firiem, avšak pôvodná dikcia ustanovenia § 22 ods. 7 písm. o) zákona o službách zamestnanosti (platná v čase uzavretia pracovnej zmluvy zo dňa 4.1.2010) povolenie na zamestnanie nevyžadovala u cudzinca, ktorý je spoločník obchodnej spoločnosti alebo štatutárny orgán obchodnej spoločnosti, alebo člen štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti, ktorý plní úlohy pre obchodnú spoločnosť vykonávaním činností na území Slovenskej republiky, alebo ktorý je členom družstva alebo člen štatutárneho orgánu

družstva, alebo iného orgánu družstva, ktorý vykonáva činnosť pre družstvo na území Slovenskej republiky.

Uvedenou modifikáciou dikcie zákona o službách zamestnanosti v podstate došlo k obmedzeniu skupiny cudzincov, u ktorých sa nevyžaduje povolenie na zamestnanie, iba na tých, ktorí vykonávajú, resp. budú vykonávať činnosti pre obchodné spoločnosti, ktorým bola poskytnutá investičná pomoc v zmysle zákona č. 561/2007 Z. z. o investičnej pomoci a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

V danom prípade, sa však správne orgány vôbec nezaoberali skutočnosťou, že žalobca uzavrel pracovnú zmluvu v čase, keď zákon o službách zamestnanosti nevyžadoval povolenie na zamestnanie u cudzinca, ktorý je spoločník obchodnej spoločnosti alebo štatutárny orgán obchodnej spoločnosti, alebo člen štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti, ktorý plní úlohy pre obchodnú spoločnosť vykonávaním činností na území Slovenskej republiky, alebo ktorý je člen družstva alebo člen štatutárneho orgánu družstva, alebo iného orgánu družstva, ktorý vykonáva činnosť pre družstvo na území Slovenskej republiky.

Z uvedeného teda podľa Najvyššieho súdu SR vyplýva, že záver správnych orgánov o tom, že žalobca vykonával činnosť, ktorú kvalifikoval ako nelegálnu prácu a odvolal sa pritom na § 2 ods. 2 písm. c/ zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní je predčasný.

Za dôvodnú považoval odvolací súd aj námietku žalobcu, že rozhodnutie Úradu práce sociálnych vecí a rodiny v Košiciach vydané dňa 16.9.2009, ktoré kvalifikovalo činnosť žalobcu ako nelegálnu prácu, na ktoré sa správne orgány odvolávajú, vychádzajú z výsledkov kontroly zo dňa 27.5.2009 v spoločnosti I. s.r.o. a nie v prevádzke M..

Rozhodnutiu správneho orgánu v konaní o administratívnom vyhostení cudzinca tak nepredchádzalo konanie a rozhodnutie kompetentného správneho orgánu, ktorý v zmysle zákona č. 5/2004 Z.z. a zákona č. 82/2005 Z.z., ktorý je jediným oprávneným orgánom na rozhodnutie o tom, či cudzinec vykonával nelegálnu prácu, preto záver prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného o tom, ktorý označili činnosť žalobcu za nelegálnu prácu, je aj z tohto dôvodu predčasný.

V ďalšom konaní preto bude úlohou správnych orgánov posúdiť právny vzťah žalobcu a spoločnosti C. s.r.o., založený pracovnou zmluvou zo dňa 4.1.2010 v zmysle zásady zákazu retroaktivity, ktorá vyplýva z čl. 1 Ústavy SR, pretože pre riadne fungovanie materiálneho právneho štátu, garantovaného čl. 1 Ústavy SR je zásadné zabezpečiť ochranu oprávnenej dôvery v stálosť právneho poriadku, nakoľko ústavný princíp právneho štátu predpokladá, že sa štát voči občanom správa v súlade s povinnosťami, ktoré sám sebe stanovil, pričom občan na základe princípu právnej istoty má právo spoliehať sa na vierohodnosť štátu pri plnení jeho záväzkov. Nepripustnosť spätnej účinnosti je tak zdôvodnená požiadavkami právnej istoty fyzických a právnických osôb a ochranou ich legitímnych očakávaní.

Pokiaľ teda žalobca už v priebehu správneho konania namietal, že uzavrel pracovnú zmluvu podľa § 43 zákonníka práce s obchodnou spoločnosťou C., s.r.o., a túto uzavrel v súlade s § 22 ods. 7 zákona č. 5/2004 Z.z. bez povolenia na zamestnanie a v súlade s § 6 ods. 1 bez povolenia na prechodný pobyt na účely zamestnania, keďže v zmysle tohto ustanovenia sa zamestnaním pre účely zákona o službách zamestnanosti rozumie vykonávanie činnosti samostatne zárobkovo činnnej osoby, na výkon ktorej žalobca povolenie na pobyt má, a žalovaný vo svojom rozhodnutí na túto námietku žalobcu nereagoval, jeho rozhodnutie mal krajský súd zrušiť ako nepreskúmateľné. Pretože už táto námietka bola spôsobilá vyvolať pochybnosti o zákonnosti a správnosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

Správnym orgánom bolo možné vyčítať, že sa vôbec nezaoberali povahou činnosti žalobcu, ktorú vykonával pre spoločnosť C. s.r.o.- kuchárske práce, najmä či výkonom tejto činnosti plnil úlohy pre spoločnosť, ktorej je spoločníkom a štatutárnym zástupcom.

V tejto súvislosti Najvyšší súd SR upriamuje pozornosť správnych orgánov na výpis z Obchodného registra OS Košice odd. s.r.o. č. XXXXX/V. z ktorého vyplýva, že predmetom činnosti danej spoločnosti je aj pohostinná činnosť a výroba hotových jedál pre výdajne.

Ďalším dôvodom, pre ktorý prvostupňový správny orgán žalobcu vyhostil a uložil mu zákaz vstupu na územie SR na 5 rokov, bolo podľa správneho orgánu naplnenie ust. §57 ods. 1 písm. b/ bod 4/ zákona o pobyte cudzincov.

Podľa prvostupňového správneho orgánu tým, že žalobca v žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania uviedol adresu ubytovania počas pobytu na území SR A., pričom správny orgán kontrolou zo dňa 13.5.2010 zistil, že žalobca sa na uvedenej adrese nezdržoval, uviedol nepravdivé a zavádzajúce údaje.

Žalovaný na odvoláciu námietku žalobcu, že nebolo preukázané, že by žalobca v konaní uviedol podľa tohto zákona nepravdivé, neúplné alebo zavádzajúce údaje alebo predložil falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby v rozhodnutí nezaujal žiadne stanovisko.

Až vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 23.6.2010 žalovaný uvádza, že tým, že žalobca pri podaní žiadosti predložil výpis z jeho osobného účtu s finančnými prostriedkami, ktorých pôvod hodnoverným spôsobom vyjadriť nevedel, správny orgán nadobudol presvedčenie, že zo strany žalobcu išlo o účelovo predložené finančné zabezpečenie jeho pobytu, slúžiace k naplneniu formálnej stránky jeho žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt.

Podľa Najvyššieho súdu SR odôvodnenie rozhodnutia v uvedenej časti trpí vadami, ktoré sa žalovanému nepodarilo odstrániť, naopak uvedením ďalšieho dôvodu (vo vyjadrení k odvolaniu) svoje rozhodnutie ešte viac znepriehľadnil a ani odvolaciemu súdu nie je tak zrejmé, čím mal žalobca naplniť dôvod administratívneho o vyhostenia podľa § 57 ods. 1 písm. b/ bod 4/ zákona o pobyte cudzincov. Rozhodnutie správneho orgánu v tejto časti je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť.

Za dôvodnú vyhodnotil Najvyšší súd SR námietku žalobcu, že prvostupňový správny orgán, rovnako ani žalovaný nedali žalobcovi svojimi rozhodnutiami odpoveď na námietku smerujúcu k dôvodom odňatia odkladného účinku odvolania.

Ani podľa odvolacieho súdu neobstoí argumentácia správneho orgánu, že tým, že sa mal dopustiť nelegálnej práce bol bez ďalšieho daný naliehavý všeobecný záujem, ktorý treba chrániť.

Takéto odôvodnenie naliehavosti vylúčenia odkladného účinku nezodpovedá riadnemu odôvodneniu, pretože nebolo zo strany správnych orgánov zodpovedané čím spoločnosť utrpí na všeobecnom záujme, ak účastník konania zotrúva na území SR do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Vzhľadom k tomu, že neboli splnené podmienky na potvrdenie ani zrušenie rozsudku krajského súdu, odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 220 OSP zmenil, tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP.

Žalobcovi vzhľadom na jeho úspech v konaní priznal náhradu trov konania v sume 132,- EUR titulom náhrady trov súdneho poplatku za podanie žaloby 66,- EUR a za podanie odvolania 66,-EUR (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t.j. trov konania vyplývajúcich zo spisu podľa § 151 ods. 2 OSP, keďže žalobca si uplatnené trovy konania v lehote podľa § 151 ods. 1 OSP nevyčísľil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný